

Brane Senegačnik

Ljubezenska elegija št. 5

I.

Življenje je dobilo okus s tvojim jabolkom –
postalo je moje in nerazložljivo.

Slast tvojega telesa je žarela kakor zvezda repatica,
goreča vrtnica med sencami naključij,
ki so se v njenem ognju spreminjale
v ladje neskončne domišljije za izbrano pot.
A na tvoji koži je dozorevalo v resnico tudi to,
kar je neizprosno in nesprenmenljivo in edino naše,
kakor jabolko tistega dne med tvojimi prsti in v tvojih ustih.

Jabolko,

ki je zorelo v tvojih dlaneh,
moje iskanje neba

ki je gorelo na tvojih prsih,
moje spoznanje noči

ki je krvavelo pod tvojimi zobmi,
moje življenje

nov list usode je bil prišit
k mojemu življenju,
nov list usode je bil prebran
z mojim življenjem,

moje življenje: ali katero mojih življenj,
eno med neštetimi in nešteta, ki so eno,
ali niso vsa moja?
in katero je zares moje?
in kaj je?
in kdaj je?
sem spraševal, negotov, ali sprašujem

II.

V ogledalu tvoje ljubezni
nisem srečal le svojega telesa:
v omotici obljube sem stopil skozenj,

in te gledal,
kako utripaš od obilja in nedolžnosti
kakor divji kostanji v majski deželi,
pil sem mleko jutra, ki ti je mezelo iz ust,
ko se je sramežljivo privijala k šipi gola zora.
Ob večerno obalo teles je pljusalo
daljno petje
najinih trepetavih duš
in svetloba v tvojih dlaneh si je izmišljala prihodnost,
ko si z drobnimi usti popka jedla zvezde moje sle:
v krilu se ti je razpočilo granatno jabolko
in moja duša je stekla v tvojo dušo.

Gledam te
v nepokopani tišini,
v mrzlem ognju večernega mesta,
v tisoč oblikah hrepenenja, ki jih svetloba
z molčečim zlatom riše na nočno nebo.
Gledam te brez upanja in vztrajno,
gledam te na gladini včerajšnjega sveta,
da bi spet videl sebe.
V ogledalu svojega spomina
poljubljam tvojo mrtvo dušo.

III.

Vse, kar si mi rekla,
še cveti.

Še vedno vstopaš v sobo nežna kakor bosa luna,
in pod poljubi tvojih nog se rahlo ugreza
zemlja moje duše.

Iz ust ti pada cvetje,
a ne umira.

Toplo morje obliva naše stare hiše
ob naključni uri tvojega obiska.

S samoto umite se odpirajo oči:

Mesto molči v brezvetrni noči.

Nebo je zeleno in mehko.

Katera zvezda bi mogla pozabiti nate,
naročje sreče in daljav?

IV.

Zeleno je nebo
in zelena je voda
tvojih oči,

ko te iščem tu in tam,

ko te imenujem: "Moj dom" in: "Moja večnost",

ko veter kliče zvezde,

ko se beseda umiva v solzi,

ko se prebujeni zazremo

v nemirni let našega obstoja

in je praznina v ustih in rokah globlja

od vere in življenja,

ko srce šteje

trenutke z okusom višave

in leta padanja in pozabe,

in tudi moje hrepenenje je tedaj zeleno,
kakor da bi bolečina izbrisala razliko
med nebom in tvojimi očmi.

V.

Mraz rosi na stezo ob reki.
Za mostom se sklanja par dreves
v neslišnem petju noči.
Nihče ne odhaja, nihče ne prihaja.
Nevidno sije samota.
Vidim srečo z obliko tvojega telesa,
obraz v soncu spomina –
kot gibki lok tvojih ustnic
se za hip sklenejo moja življenja –
vidim upanje, ki raste
kot krvava roža mesečine
na temnih vrtovih neskončnosti,
stvari, ki prihajajo pit vodo tvojih oči,
da bi žarele v barvah prihodnosti,
vidim vse, kako stopa v daljavo,
v do smrti bolečo nedolžnost zadnje podobe:

duša na krilih kačjega pastirja
vzletava nad grobom;
v marmor so vrezana imena hrepenenja
od tod in od tam.